

КРОВ ЛЮДСЬКА— НЕ ВОДА!

Харків, 11 лютого 1942.

Прогаласувавши в свій час на цілий світ крикливий льозунг про те, що майбутню війну вони провадитимуть на чужій території, коли буде потрібно—навіть узятій у сусіда «в борг», і закінчать війну швидко і ціною малої крові,—кремлівські «вожді» народів, при першій сутичці з реальною дійсністю, відразу забули свої чваньковіті і безпідставні вигуки, і ось уже восьмий місяць на колишній «своїй» території, ллють ту кров вояцьку, як воду...

Безглуздо, дико, жорстоко. І нічим невиправдано ллють.

І справді. Погляньмо в вічі дійсності, як вона є. Тверезо, спокійно.

І побачимо, що від самого початку воєнних дій на великому Східньому фронті советське командування тільки те й робило і тільки те й робить, що з упертістю, гідною кращого застосування, немов свідомо, немов з сатанинською навмисністю, винищувало і винищує маси свого війська.

Пригадаймо багатоденні криваві бої під Смоленськом, безглузде кровопролиття під Києвом, заздалегідь засудженим на здачу добре продуманим і здійснюваним стратегічним пляном Німецького командування, марне винищення живої людської сили вояцтва під Одесою,—нарешті, пригадаймо останні марні зусилля червоного командування під час зимової кампанії в районі за Білгородом, під Курськом,—пригадаймо всі ці конвульсивні, пароксизмові ривки червоних полководців, де маси часто напівозброєного війська жемуть на певну загибель, часто майже голіруч проти непереможної техніки—панцера, сталі, заліза, літака,—пригадаймо ці гори трупів, непотрібно знищених людських життів, ці ріки пролітої марно крові,—і перед нами на всю свою неприкрашену «велич» стане лінія поведінки червоного командування, советського керівництва.

Кремлівські заправили, десятки років замилюючи очі народам Росії і пускаючи пил на весь світ, на всі заставки галасували про винайдений тільки ними, для «ощасливлення народів світу», так званий «советський гуманізм», за якого, мовляли, людина, цінність людсько-

го життя—це найвище, що можна собі уявити...

Але облудно, брехливо,—як облудне, брехливе було і є все, що виходить із галасливих постулятив жидо-більшевицького проводу,—звучить, у світлі реальної воєнної дійсності, і це чваньковите твердження.

Революція 1917-18 рр. у колишній Росії створила в народі приказку: «жизнь наша—копейка». І вся советська дійсність протягом 24 років доводила і доводить нині, що народ має рацію—справді, в советських умовах життя людське розцінюється, як бачимо, на «копейки». А коли пригадаємо, що варта нині та копійка, то побачимо, що мільйони і мільйони трупів молодих людей, гнаних насильно, часто напівозброєними, на безглузду смерть,—жертви нічим не виправдані.

І ми добре знаємо, як виглядає насправді той згаданий нами так званий «советський гуманізм». Досить згадати сотні тисяч замучених по тюрмах, катівнях, на засланні, по підвалах ЧЕКА і НКВД, досить згадати мільйони замореного голодом українського населення в роки 1930—1933, досить згадати мільйон трупів, покладених ради загарбницького прагнення уярмити невеличкий, але мужній, героїчний народ Фінляндії; досить, нарешті, придивитись тверезим поглядом до нинішньої дійсності, щоб глибоко, раз і назавжди переконатися, що людська кров для кремлівців—це щось дешевше і мізерніше за воду.

Алеж у природі воно не є так.

Людська кров—то не вода.

Людська кров — то найвищий дар Божий людству, людське життя—благодать Провидіння, окраса Природи.

І марно лити ту кров сторіками й морями, безглуздо, по-звірячому, з диявольськи-садистичним спокоєм, заради благоденства купки загарбників влади, насильників душ людських із Кремля,—марно лити ту кров без кінця не можна.

Ми глибоко віримо, що незабаром розвіються криваві тумани, які ще застеляють очі мільйонам

і мільйонам населення Росії, спадє полуда з очей народів, які мають нещастя перебувати в «советському раю», і вони виразно побачать, що советські верховоди ллють їхню кров марно, безглуздо, до божевілля неощадно.

Український народ давно вже це побачив і зрозумів. Маємо безліч свідчень і живих людей і документів про те, що наш народ не хоче воювати, що наші воюки здавались і здаються цілими з'єднаннями в полон Німецькому Військові, не зважаючи на дикий, садистичний терор комісарів, не зважаючи на масові розстріли й винищення своїх «своїми»...

Глибоко віримо, що незабаром і рештки розбитих червоних сил, як і всі народи Росії, побачать це і зрозуміють.

І тоді цій руїницькій і кроволитній війні настане край.

І що швидше—то краще.

Бо кров людська—то не вода!

О. ВАРАВВА.